

V gorah si upam postati ...

V tihoti sem odšla in tiho sem se vrnila z gora. Zdaj skušam ujeti sporočilo, ki ve-
lja za moj čas.

Izkušnja, ki je jasna, je izkušnja Boga.

Čudila sem se vrhovom, ki so se dvigali nad mojim pogledom in me vabili v višine, k oblakom.

Oče je na začetku poti poslal nevihto, pri-
pravil pa mi je tudi varen zaklon, korenine in deblo drevesa. Pred časi padlo drevo, ki v nebo dviguje svoje izruvane korenine, ni vedelo, ko se je upiralo viharju in tarnalo nad svojo končnostjo, da ima tudi njegova smrt namen. Danes je moje varno zavetje.

Premišljudem o vrednosti in smislu božjega načrta. V vsakdanjosti se mu tako rada upiram, ker ga ne razumem. Sem raje prizadeta in be-
žim stran. Na koncu pobega božji načrt še vedno ostaja. Skozi Očetove oči ljubezni ga razume-
vam. Postaja mi blizu. Oklenem se ga, ker le po njem zmorem resnično živeti sedanji trenutek.

Po kratkem počitku je nevihta pošla. Son-
ce je odgrinjalo liste in z žarki segalo prav do mojega zavetja. Postal je svetleje. Bogu sem se zahvalila za priložnost spoznanja, pot sem nadaljevala proti vrhovom.

Nebo se je stemnilo. Z bliski in grmenjem je znova obetalo nevihto, do koč pa je še pol ure hoda. Iskala sem zavetišče; ni ga bilo. Mi-
sel se je ustavila ob spoznanju, da me je živ-
ljenje preverilo v mnogih nalogah, ki so bile zahtevnejše, kot je ta nevihta. Nasmehnem se. Zavarujem nahrbtnik pred kapljami in hi-
treje nadaljujem pot. Koča me je že pričako-
vala. Bila sem mokra, a polna zadovoljstva in neke skrivnostne moči. Prihaja od Boga?

“živi v sedanjosti ...,” piše Chiara Lubich. Sedaj sem v objemu veličastnih gora, diham

čist zrak in pijem hladno vodo iz izvira. Kaj bi še lahko želela? In vendar so nekatera vzne-
mirjenja doline zmogla preklatiti sedem ur hoje do mojih misli.

Sončni zahod je tu veličasten, tudi zaradi človeka, ki ima zanj čas in zmore v njem opa-
ziti podrobnosti. Skale so posrebrene, gorijo v sončnem zatonu. Najvišji vrh pa me vztraj-
no vabi v svojo višino. Tam bom še kako bli-
zu tebe, kajne, Oče?

Mrak me je pokrižal s svojo mirno roko in v božji ljubezni sem padla v spanec.

Zgodnje jutro je. Svetloba nežno vabi dan. “... opojna zmaga luči ...” meni Rudolf Stecher.

Sence vrhov so vse manj opazne in meglice se razvajeno pestujejo v dolini. Prvi korak, po-
trebno je storiti prvi korak. Sledi še eden, še naslednji ... sliši se udarjanje palic, prestop ko-
rakov in dihi. Pogledam proti vrhu, se že po-
naša z najzgodnejšimi žarki. Hrepeneče ho-
dim proti čaru jutra, soncu, nebo pa za mano pušča roza stopinje. V ušesih mi je odmeva-
la še ena Stecherjeva misel: “Kdor vidi jutro, ne more ostati brez poguma”. Ponudim obraz toplini in se potopim v njegovo rumeno svet-
lobo. Oče, tukaj je tako lepo!

Vrh me vablivo pogleduje. Klini. Vrvi. Moram se tesno oprijeti hladne skale, da se dvignem više, bliže. Z vsakim naporom je do-
linskih skrbi manj. Oči postajajo občutljive za bleščeče kamne, vztrajne cvetove in po-
gumne živali. Slišim brenčanje čebel. Čutim bolečino v mišici; izročam ti jo Oče. Korak za korakom ti izročam. Tudi ta sled je že mo-
zaik k zmagi, k vrhu. Cilj je vedno sestavljen iz napora in odpovedi, ko se odpoveš sebi za nekaj višjega. Tukaj sem Oče tako majhna, tako tvoja. Skupaj puščava stopinje proti

vrhu. Zmoreva! Zmorem! Oče, najina pot je tako razkošna. Ne spomnim se, da bi ti bila tako blizu. Plemenitiš moj pogled. Veličastne skale se potapljajo v bele meglice in znova ponosno dvignejo svojo vrhove. Močne in pogumne cvetlice v prgišču zemlje razvejejo svoje korenine in poženejo pisane cvetove za čebele, čiste poglede ljudi in zate, Oče. Tukaj je življenje tako zgoščeno.

Hodim po robu. Takšna hoja mi je domača, nikoli ne veš, kam omahnesh. Tokrat so takšne vse poti do vrha. Oprimem se skale. Blizu sem ti, Oče. Blizu sem svojemu življenju. Lahko grem prosto, a bi to pomenilo mojo smrt. Oklenem se te, Oče, da me nosiš, da zmorem pogumno naprej. Še nekaj klinov in metrov jeklenih vrvi.

Veseli zmagovalci se že ponašajo z vrhom. Nama, Oče, pa še manjka nekaj korakov. Čutim vrh. Zmago. Tvojo ljubezen. Milost, ki lahko primoli to, kar človek potrebuje.

Objeli smo se: Božja prisotnost, vrh Triglava in jaz.

Trenutki samote in tišine. Sem ljubezen. Moč. Pogum. Oče, znova sem pokrižana z zaupanjem tudi za vse dolinske gore. Hvala ti, Oče, s tabo sem zmogla.

Od tu zgoraj je dolina tako majhna. Oče, hvala za čisto izkušnjo bližine. Tudi na konici Triglava velja napis "Mnogo poti k Bogu hiti, ena gre čez gore".

Vrh sem shranila v svojo globino. Z njim se spuščam v vsakdanjost. Tesno se privijem k skalam. Previdna sem za vsak korak. Pot nazaj je težja.

Nebo pripravlja znova nevihto. Prva dolina je blizu. Pogled je še očaran nad vrhom, a ne zasanjan. Stopim v kočo na Doliču, ko nebo pobesnijo strele in grmenje. Oče, kolikšna je tvoja ljubezen! Znova sem suha prišla do praga. Pa bi rekli, da ni mogoče. Je, z Očetom je vse mogoče! Hvala ti.

Močno je začelo deževati. Večina gornikov je odnehala pot za ta dan. Čutim zau-

panje. Vem, kam želim. A v meni odmeva: "Zgodi se tvoja volja, Oče".

Nevihta se je pomirila. V tihoti slišim klic za na pot. Nebo ni najbolj prijazno, a sem kljub temu s koraki odgovorila na povabilo.

Postanem v kraljestvu gora. Nebo je mešanih barv. Jezero se kaže v vsej svoji zeleni čistosti. Kozorogi se mirno pasejo po zelenih gorskih oazah. Zanesena sem od čudenja in lepote. Očarana sem, zmogla bi ostati.

Moja pot gre naprej do drugih jezer, do moje spalne koče ob kolenih gora.

S pogledom, uprtim skozi okno v skale, ki so se ponoči zgrnile v črno rjuho, utrujena zaspim.

Sončno jutro. Čist pogled. Misli prazne. O moji dolini ni več sledi, le božja ljubezen, zelena jezera, veličastne cvetlice.

Mir. Milost. Živeti. Ljubiti. Oprostiti. Biti. Zase. Za druge. Za Boga. Lahka sem. Čutim. Srkam sleherno podobo. Lepo je živeti.

Prve kapljice napovedujejo novo nevihto, oči pa naslednjo kočo. Polna je gornikov. Zdaj opazim ljudi. Ali se je moj pogled zmehčal? Je postal obraz odprt za druge? Se dialog z Bogom seli v globine?

Vse bliže sem vsakdanjosti. Nevihta je pošla. Kapljice so še napovedovale svoj čas, a mene kliče dolina, njeno življenje. Koraki so kar drseli navzdol. Glasovi avtomobilov so opozarjali na svet, ki mi ni tuj.

Bohinjsko jezero je še zadnji blagoslov gora. Oče, zmogla sva, da sem zmogla. Hvala ti, Oče, s spoštovanjem, z globokim zaupanjem in ljubeznijo, ti hvala. Neki tih, a vse glasnejši nemir, me je vabil domov, k mojim dragim, v mojo domačo cerkev, da se Očetu še enkrat zahvalim.

Ta pot je vnovič prva. Prva k čudenju, k skrivnosti božjega stvarstva in ljubezni, ki jo ti, Oče, razlivaš name. V gorah si upam postati tvoj božji otrok. Hvala ti, Oče. Rada te imam.

Naslednje leto me znova povabi.